

*Hồi Thứ Ba***NGHỊ VẤN TRỪNG TRỪNG**

Hàn Tiểu Tranh lại xem qua thân thể Đoạn Như Yên lần nữa, nhưng không tìm thấy một vết thương nào, trên cổ cũng không có dấu máu bầm. Trí óc nhạy bén của gã lúc này cũng bị cảnh tượng trước mắt làm hoang mang tột độ! Bỗng ánh mắt của Hàn Tiểu Tranh dừng lại nơi bàn tay trái của Đoạn Như Yên, bàn tay đang nắm chặt lại! Có phải là khi chết thì gân cốt tự nhiên co quắp lại? Gã không dám chắc.

Hàn Tiểu Tranh cẩn thận vạch một ngón tay ra xem, thì thấy một vật màu hồng trong tay Đoạn Như Yên! Động tâm hiếu kỳ, gã vừa thâm nhủ “Xin lỗi cô nương”, vừa mở cả bàn tay ra, một vật có hình trái tim màu hồng hiện ra trước mắt gã. Gã cầm lấy cất vào trong mình, thâm nghĩ có lẽ đây là vật mà Đoạn Như Yên muốn gửi cho Tả Chi Nhai.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa! Hàn Tiểu Tranh tim đập thình thình, nếu bây giờ có người vào nhìn thấy cảnh này, thì gã có đến một ngàn cái miệng cũng không biện bạch rõ ràng được. “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Tiếng gõ cửa mỗi lúc một cấp bách hơn, mới tỉnh trí bớt sợ, bây giờ Hàn Tiểu Tranh lại đổ mồ hôi tiếp, gã tự mắng: “Sao bữa nay ta lại chậm chạp đến độn như vậy!”. Bên ngoài cửa có tiếng nữ nhân vang lên:

– Đoạn cô nương... Đoạn cô nương!

Cực chẳng đã, Hàn Tiểu Tranh đành giả tiếng trả lời:

– Ai đó?

Thường ngày gã đi trộm gà hay giả tiếng mèo kêu, nên bây giờ giả tiếng Đoạn Như Yên cũng chưa đến nỗi lộ liễu. Có tiếng trả lời:

– Em là Tiểu Cúc, má má gọi cô nương xuống lầu.

Hàn Tiểu Tranh bỗng nhìn thấy một khung cửa sổ, thật ra, khung cửa này vẫn có sẵn đó, nhưng vì gã sợ quá nên nhất thời không nghĩ ra có thể trốn ra qua cửa sổ. Lúc này gã bước đến mở cửa sổ nhìn ra ngoài, bất giác rùng mình than thầm, vì đây là lầu hai, bên ngoài không có vật gì khả dĩ bám vào để leo xuống, nếu nhảy đại xuống, không chết cũng tàn phế!

Bên ngoài đột nhiên có tiếng nam nhân hỏi:

– Đoạn cô nương không có trong phòng à?

Giọng Tiểu Cúc đáp:

– Dạ có, lúc này cô nương mới trả lời tiểu nữ!

– Cô nương đáp lời người?

Giọng nam nhân hỏi lại mang đầy vẻ kinh hãi, hoang mang! Y hừ một tiếng thật

dài!

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy như nguy hiểm sắp đến gần, gã thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn lần nữa.

Đúng lúc đó, gã nghe “bình” một tiếng lớn như tiếng cửa phía ngoài bị đập ra! Không kịp suy nghĩ thêm, gã leo lên thành cửa sổ, nhảy đại ra ngoài!

Gần như cùng lúc ấy, một hán tử cao lớn xông vào phòng! Y hô to:

– Thôi rồi! Đoạn cô nương đã tự sát!

Có tiếng hét khiếp sợ vang lên, hiển nhiên là giọng của Tiểu Cúc! Sau đó là một loạt những âm thanh hỗn loạn, tiếng chân người rầm rầm chạy đổ xô vào phòng, tiếng người khóc kêu, tiếng bàn ghế bị xô ngã! Một giọng kêu lớn:

– Mau đi báo quan đi!

Lập tức có tiếng nam nhân khàn khàn đáp ngay:

– Báo quan cái gì chứ? Đoạn cô nương chết vì tự tận, nếu báo quan thì ai cũng biết, còn khách nào dám đến chỗ này nữa?

Đúng là giọng của hán tử vừa tri hô “Đoạn cô nương tự sát!”. Người kia không nói nữa.

Lại nghe giọng khàn khàn nói tiếp:

– Việc này xảy ra thật bất ngờ, bây giờ quan trọng là giữ cho Như Ý Lâu của chúng ta không bị ảnh hưởng mất khách, mọi người đi về chớ nên bàn tán chuyện này nữa. Đoạn cô nương giúp cho Như Ý Lâu bấy lâu nay, Cao mỗ dĩ nhiên phải lo việc hậu sự đầy đủ cho cô nương. Dừng một chút y nói tiếp:

– Đoạn cô nương bất hạnh bạc mệnh, chúng ta không nên quấy rầy nữa, xin các vị đi về trước để người của Như Ý Lâu thu xếp việc này.

Hiển nhiên lời nói này là dành cho những khách hiếu kỳ đến xem, vì họ đều là người ngoài. Tiếng huyền náo từ từ giảm dần, hẳn là mọi người đã giải tán. Một lúc sau, chỉ nghe người tự xưng “Cao mỗ” lên tiếng:

– Tiểu Cúc, người cũng đi ra đi, đóng cửa lại, không có lệnh của ta, bất cứ ai cũng không cho vào!

Tiểu Cúc vâng dạ, lui ra đóng cửa lại.

Hán tử kia một mình đi tới đi lui trong phòng, quì xuống xem xét thân thể của Đoạn Như Yên. Y ngẩng đầu lên chợt nhìn thấy cánh cửa sổ đang mở, liền vọt đến bên cửa như tên bắn, nhú mào thò đầu ra ngoài nhìn xuống phía dưới. Nhìn quanh một lúc, y lẩm bẩm:

– Thân thủ thực nhanh!

Y quay trở vào, đóng cửa sổ lại. Nếu lúc y thò đầu ra ngoài mà ngẩng nhìn lên trên, thì đã thấy một người đang cấn răng vận sức dùng hai tay bám lấy cây gỗ chống mái hiên, thân hình gồng sức co lại, giống như con dơi treo ngược. Người này chính là

Hàn Tiểu Tranh!

Thì ra lúc Hàn Tiểu Tranh nghe tiếng cửa bị đá văng, gã vội nhảy ra ngoài thoát thân, nhưng ngay lúc leo lên thành cửa sổ gã chợt đổi ý phóng ngược lên đeo lấy cây gỗ chống mái hiên. Nếu đám đông người kia còn tụ tập lâu hơn nữa, chắc chắn gã sẽ không kiềm chế được mà gây ra tiếng động, lúc ấy mọi người thấy bộ dạng của gã nhất định sẽ nghi gã có liên quan đến cái chết của Đoạn Như Yên!

Khi hán tử cao lớn đóng cửa sổ lại, Hàn Tiểu Tranh mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng gã chợt phát giác ra một điều không hay là bây giờ không biết làm sao leo xuống! Lúc này vì thoát thân, gã vận hết sức nhảy lên chụp lấy cây rui, nhưng bây giờ muốn leo xuống thì không có chỗ nào làm bàn đạp cả, vì cửa sổ đã đóng! Chưa kể nếu gã lỡ đụng vào cửa sổ phát ra tiếng sẽ kinh động hán tử trong phòng.

Hàn Tiểu Tranh nhìn quanh, chỉ thấy bức tường trơ không chỗ bám, phía bên kia có một cây đại thụ, nhưng cách chỗ gã quá xa! Lần đầu tiên Hàn Tiểu Tranh bị thúc thủ, gã cảm thấy hai tay mỗi lúc một đau thêm, chừng như xương cốt sắp gãy hết, thân mình gã ban đầu còn co lại được, nhưng đến lúc này đã quá mỏi, nên đành buông thông ra như con heo bị treo lên. Gã muốn kêu cứu mà không dám, lúc này gã ước gì có một sợi giây thừng từ trời rơi xuống cho gã bám lấy, hay là có một vị đại hiệp như trong truyện kể bay đến cứu gã thoát hiểm.

Đang tuyệt vọng nghĩ ngợi lung tung, Hàn Tiểu Tranh bỗng thấy một vật hiện ra trước mắt, quả thực là một sợi dây thừng! Gã chừng như không tin vào mắt mình, nhưng không dám đưa tay dụi mắt! Gã không biết từ đâu ra sợi dây thừng này, nhưng đây là một cơ hội không thể bỏ qua được.

Hàn Tiểu Tranh vận hết sức vào tay phải, đưa tay trái ra cầm sợi dây thừng kéo thử. Thấy chắc chắn, gã bèn vận sức qua tay trái, tay phải buông cây gỗ ra chụp lấy sợi dây! Gã mừng quá sức, tự hỏi tại sao lúc này gã không nhìn thấy sợi dây?

Đột nhiên Hàn Tiểu Tranh cảm thấy sợi dây thừng được kéo lên trên. Gã hoang mang không hiểu, nhưng được kéo lên còn đỡ hơn té xuống dưới đất. Kéo lên được một chút, sợi dây bỗng dừng lại, nhưng tay gã đã sờ được phía trên mái nhà, gã gắng hết sức leo lên trên nóc nhà, nằm vật ra thở dốc.

Bỗng nhiên Hàn Tiểu Tranh như nghĩ ra chuyện gì, liền chồm dậy nhìn quanh, chỉ thấy đầu kia của sợi dây thừng được cột vào ống khói, có thể đoán ra rằng có người kéo gã lên, song lại tròng dây vào ống khói, hiển nhiên y không muốn gã nhìn thấy mặt y.

Người này là ai? Làm sao biến đi mất mau lẹ vậy? Tại sao y lại có mặt trên nóc nhà để cứu gã? Hàn Tiểu Tranh không hiểu được.

Chờ cho lại sức, Hàn Tiểu Tranh bèn bò từ từ trên mái nhà qua phía có cây đại thụ. Cây có cành lớn lá xum xuê, một vài cành cây vươn ra đến gần sát mái nhà, gã mừng rỡ bám theo cành cây leo xuống. Nhìn trước sau không có người lai vãng, gã

mới dám tụt xuống đất.

Trời đã quá trưa, Hàn Tiểu Tranh nhìn áo quần trên mình vừa dơ vừa rách nhiều chỗ, bụng lại đói. Gã quyết định ghé một tiệm ăn tồi tàn, gọi một ít thức ăn và rượu để dần bụng. Uống một hơi ba chén rượu, gã cảm thấy đầu óc cơ thể đã trở lại bình thường. Gã suy nghĩ lại mọi chuyện vừa xảy ra, càng nghĩ gã càng tin chắc Đoàn Như Yên bị giết chứ không phải tự sát, nhất là vì thái độ bí mật của hán tử có giọng khàn khàn kia!

Không hiểu sao Hàn Tiểu Tranh cảm thấy Đoàn Như Yên chết như vậy không minh bạch, thật tội nghiệp, gã muốn tìm ra sự thật chuyện này. Gã nào biết ý muốn này sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời về sau của gã như thế nào...

Nhìn thấy trời đã về chiều, nghĩ chắc tiệc cưới sắp bắt đầu, Hàn Tiểu Tranh bèn đứng dậy trả tiền, đi tìm mua một bộ y phục mới thay vào. Dĩ nhiên tiền gã tiêu là lấy trộm của Khúc Tiểu Nguyệt. Sau đó gã lững thững đi về khuôn viên Tả gia, trong mình còn giữ vật hình trái tim màu hồng của Đoàn Như Yên.

Về đến Tả gia, Hàn Tiểu Tranh thấy đã đông khách, đa số là người gã không quen, gã lặng lẽ kiếm một góc không mấy ai để ý ngồi xuống, chờ khai mạc tiệc cưới. Theo tục lệ địa phương, phải chờ rước cô dâu vào làm lễ xong mới bắt đầu nhập tiệc, sau đó tân lang tân nương đi mừng rượu từng bàn, sau cùng mới là màn đại náo động phòng.

Mặt trời vừa xuống phía Tây, Hàn Tiểu Tranh rốt cuộc cũng nghe được tiếng pháo tre từ xa vang lại. Một số người của Tả gia đổ xô ra ngoài xem, một số lăng xăng chuẩn bị đón dâu. Đoàn rước dâu cuối cùng vào đến khuôn viên Tả gia. Hàn Tiểu Tranh trông thấy một chiếc kiệu lớn màu đỏ được đưa đến trước đại sảnh thì dừng lại, sau đó một a hoàn bước đến vén màn kiệu, cùng lúc có hai cô gái nhỏ cỡ mười hai tuổi cùng bước đến đỡ tân nương đầu trùm khăn đỏ bước ra, tiến vào đại sảnh.

Hàn Tiểu Tranh ngồi thừ tại chỗ, đầu óc lơ mơ suy nghĩ: “Nếu A Vân biết người mình sắp lấy làm chồng đang yêu một nữ nhân khác, cô có đau lòng chẳng? Dù sao đi nữa, như vậy đối với A Vân thật không công bình”.

Trong đại sảnh có tiếng thầy lễ hô to:

– Bái thiên địa... bái cao đường... phu thê giao bái...

Đến lúc nghe hô “nhập động phòng”, Hàn Tiểu Tranh cũng theo đám đông vào đại sảnh, lúc đó tân nương đã được đưa vào động phòng. Hàn Tiểu Tranh tưởng tượng đến A Vân ngồi dưới ánh đuốc hồng, thẹn thùng chờ tân lang, gã có cảm giác như mọi việc chẳng phải sự thật. Người bạn thuở ấu thơ của gã sắp trở thành tân nương của người khác sao? Gã cảm thấy hụt hẫng như mất một vật gì quý giá, lại cảm giác như lạc lõng không biết làm gì.

Tiệc cưới đã bắt đầu, Hàn Tiểu Tranh tìm một chỗ sát tường phía Tây ngồi

xuống, gã không quen những người ngồi cùng bàn, nên chỉ nói vài câu xã giao, sau đó gã vùi đầu ăn uống.

Tân lang và tân nương bắt đầu đi mừng rượu, có người rót rượu cho cả hai, lại có người cầm đôi đuốc đỏ dẫn lối cho hai người, nên đôi tân nhân chỉ việc đi theo đến từng bàn mừng rượu.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy tim mình bắt đầu đập nhanh. Trước khi gặp Đoạn Như Yên, gã đã tính toán một kế hoạch đại náo hôn lễ, nhưng bây giờ gã lại không định tâm làm được chuyện gì.

Chẳng bao lâu, đôi tân nhân đã đến bàn bên cạnh bàn Hàn Tiểu Tranh, gã nhìn kỹ mặt A Vân, khuôn mặt rất quen thuộc, mà cũng rất xa lạ, như thể khoác lên áo cưới thì A Vân đã trở thành một người khác. Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy nụ cười của A Vân chứa đầy hạnh phúc mật ngọt xen lẫn vẻ e thẹn, ôn nhu, như thể chẳng những mặt cô cười, mà cả tim cô cũng cười nữa.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy trong tim như có vật gì rớt xuống. Xem ra A Vân rất sung sướng mãn nguyện. Hàn Tiểu Tranh bắt đầu quan sát Tả Chi Nhai, gã nhận ra rằng y là một thanh niên rất anh tuấn, trội hơn nhiều người gã đã gặp, đôi mắt y phẳng phất như có chút mộng lung, nhưng lại hàm chứa uy lực. Quả là một nam nhân đủ khả năng mê một nhiều thiếu nữ! Y lại còn có một gia thế đáng nể, chẳng trách nào A Vân xiêu lòng. Tân nương có vẻ đẹp như chìm đắm trong hạnh phúc, tuy thẹn thùng nên cô cúi đầu, nhưng thỉnh thoảng lại liếc nhìn tân lang.

Nhìn thấy thế, Hàn Tiểu Tranh bỗng có quyết định trong lòng, gã cầm lấy một miếng thịt vịt thật lớn, há miệng cắn ăn ngấu nghiến.

Lúc này A Vân và Tả Chi Nhai đến bàn Hàn Tiểu Tranh, vì cúi đầu nên A Vân nhất thời chưa nhận ra Hàn Tiểu Tranh. Đến phiên chúc rượu cùng Hàn Tiểu Tranh, Tả Chi Nhai ngẩn người vì không nhận ra gã là ai, người bên cạnh y cũng không biết phải xưng hô thế nào. Hàn Tiểu Tranh vội vã đứng dậy, cười nói:

– Biểu huynh, cung hỉ cung hỉ!

Nghe tiếng Hàn Tiểu Tranh, A Vân lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh cô suýt kêu thất thanh!

– Biểu tẩu, xin chúc biểu tẩu cùng huynh bách niên hảo hợp.